

Co de Kloet is muziekproducer, presentator en werkt voor de NTR, het Conservatorium van Amsterdam en zijn eigen mediabedrijf Zivasound. In elk nummer belicht hij op deze plek de Nederlandse jazzwereld en beyond.

Johann Sebastian Coltrane

Etiketjes plakken. Wat zijn we er in Nederland goed in. De politiek gaat met dit bizarre talent alweer tijden aan de haal waardoor de toon verhardt, de sfeer kil wordt of zoals mijn buurvrouw altijd zegt: als domheid kon loeien, hadden we continu luchtalarm.

Als je niet voor dit bent, ben je tegen dat; als je het niet met me eens bent, ben je mijn vijand. Die etikettengekte is ook al jaren binnen de muziekindustrie aan de hand. Platenlabels worden gedwongen een kleur te hebben, de media ontwikkelen zich meer en meer als zichzelf beperkingen opleggende narrowcasters in plaats van broadcasters en waar we vroeger jazz op televisie zagen, zijn we nu getuige van een desperate volkszanger op zoek naar babi pangang in China of een soort *Pokémon*-versie van het lijdensverhaal: *JC Goes Op Volle Toeren*.

Is dat erg? Nee en ja.

Nee, omdat het op zich onschuldige uitingen zijn die zelfs bij mij wel eens een glimlach op het gelaat kunnen toveren, bijvoorbeeld *The Passion*: niet urenlang in een kerk naar Bach luisteren op een ongemakkelijke bank, het kan blijkbaar met een bakje chips en een al dan niet alcoholhoudend biertje erbij. Amen! En godzijdank snappen de Chinezen hier in Nederland wel degelijk dat babi pangang er nu eenmaal bij hoort.

Ja, omdat het numerieke succes van deze cultuuruitingen door sommige types misbruikt wordt: omdat iets scoort, zal het wel belangrijker zijn dan al die muziek die door relatief kleinere groepen beleefd en begrepen wordt. Kleine weeffout bij de zelfbenoemde kundige rekenmeesters: die groepen bij elkaar opgeteld vullen ook flink wat stadions.

Ook ja, omdat het woord elitair weer in twee gedaantes opduikt: als je van Bach houdt, ben je hoogstaand en op een goede manier elitair, maar als je kritiek hebt op het wegdrücken van veel muziek op de grotere platforms ben je fout elitair omdat je denkt dat jouw smaak zo belangrijk is dat we allemaal naar die gekke klanken moeten luisteren.

Ik daag mijzelf dagelijks uit iets positiefs te doen of uit te dragen en vooral niet te oordelen. Daarom graag onderstaand lezen als een bijdrage aan een mooie muzikale wereld.

Er is geen tot weinig verschil tussen Johann Sebastian Bach en John Coltrane. Beiden zijn gezegend met een verbluffend muzikaal talent, ze hebben een diep spirituele kant en ze bieden massa's mensen vermaak, genot en ook troost. Elke noot heeft zeggingskracht, elke noot doet ertoe. En ze verdienen er allebei poen mee. Ze niet in één adem willen noemen, mag uiteraard maar getuigt van tunnelvisie. Een tunnel beplakt met verbleekte etiketjes.

En ja, Charlie Parker bewonderde Edgard Varèse, maar daarover later meer.